

KRANJSKI ZVON

ŽUPNIJSKI LIST ZA KRANJ IN OKOLICO.

Izdaja: mestni župni urad v Kranju.

Izhaja zadnji teden v mesecu.

L. 1933. Št. 1.

Posamezna šte. 2 Din.

Srečno novo leto!

V enem smo vsi ljudje edini — v hrepenenju po sreči. Vsi srečo iščemo, vsi se za njo borimo, a vendar popolne sreče tu ne najdemo. Mnogi so srečni le v tem, da vedno upajo, da srečo dosežejo. Iz enega upanja hite v drugo, vedno srečo love, a ta se jim izmika, jih vabi za seboj in vedno skrivnostno nekam v daljino kaže, kjer se bo dala objeti in osvojiti...

Na zemlji živimo le od solčnih žarkov, solnca samega ne moremo doseči. Tu živimo le od žarkov sreče, a sreče same tu doseči ne moremo. A brez solnca ni solčnih žarkov, ne svetlobe; tako bi tudi brez solnca sreče ne bilo odsvita sreče. Popolna sreča je le v posesti popolne dobrine, Boga. Ne zemlji je mogoč le odsvit tega solnca. Čim več solčnih žarkov nas obsije, tim več svetlobe uživamo, čim več luči božje dobrote je v nas, tem več sreče uživa že tu naša sreče gladna duša.

Bog pa je Resnica, je Pravica, je Ljubezen in Dobrota. In čim več je v nas resnice, pravice, ljubezni in dobrote, tem več je tudi v nas odsvita večne sreče.

O Bog, Popolnost sama, daj nam v letu 1933 spoznanja resnice, daj nam pravice, daj nam ljubezni in dobrote! In srečni bomo!

Več resnice! Več smisla za resnico! Veritas liberabit vos: resnica vas bo osvobodila, pravi sv. pismo. Današnji čas potrebuje več luči resnice. Laž in zmota si osvajati svet, kakor kužne bolezni v srednje veku. Hinavski in spaten obraz laži se povsod reži človeku v obraz. Po delavnicah, po selih in mestih,

povsod hoče zavladati nad nesrečnim svetom. Narodi že izgubljajo vero v obstoj resnice, in se cele množice že izprašujejo, kakor Pilat: „Kaj — kje je resnica?“ Laž in zmota je že mnogim zaslepila duhovni vid, da ne znajo več ločiti laži od resnice, da tudi resnice več ne verujejo.

Prava luč je Kristus, ki je prišel na svet, da razsvetljuje vsakega človeka, a svet je ni sprejel, je ni spoznal... Tako govori tudi še danes apostol Janez v svojem evangeliju.

Več evangeljske, žive božje resnice, ki bo osvobodila narode sužnosti laži, zmote, zablod in gorja!

Daj nam pravice, o ti večna Pravica! Pravice, pravice...!

Pagani so slikali boginjo pravice z zavezanimi očmi in so hoteli s tem označiti, da je pravica za vse enaka, za bogate in za revne, za vladajoče in podanike, za vse narode enaka. In če te pravice ni, se dviga gnjev, odpor, revolucije, tožbe, prepiri, procesi, nemiri...

Kako svet hrepeni po miru! Svet išče miru, a ga ne najde. Pa je vendar mir tako blizu. tako lahko dosegljiv! Iustitia et pax osculatae sunt — pravica in mir sta se poljubili, pravi psalmist. Le tam je mir, kjer je pravica! O narodi, ki iščete miru, zastoj ga iščete, če ne poznate

pravice. „Naj se zgodi pravica, če tudi propade svet.“ Tega načela se je držal moder krščanski vladar in je hotel s tem reči: „Če tudi bi imel propasti radi tega svet, pravica se mora zgoditi.“ O, ko bi se vsi narodi in vsi vladajoči držali tega načela, pa bi ne propadal svet, ampak zavladal bi mir ljudem na zemlji.

Poglejmo v Rusijo! Pravica je tam le za ene, drugi so brezpravni! Isto v Mehiki! Krivica se oznanja za pravico. Tatovi sodijo nad poštenimi, krivoprisežniki nad resnicoljubnimi, nasilniki nad miroljubnimi. Pri zvezi narodov je polno pritožb nad krivicami, ki jih delajo narodi narodom, stanovi stanovom, osebe osebam. Ves svet vidi, da krivica rodi gorje, a vendar narodi nimajo te odločne volje, da bi vsi enoglasno sprejeli načelo: „Zgodi se pravica, če prav pri tem propade svet. Marsikje ima pravica zavezane oči, da ne vidi krivice, da ne vidi pravice, ker jo noče videti... Za to narodi izgubljajo vero v pravico.

O večna Pravica, daj nam več ljubezni do pravice, več smisla za pravico!

Več ljubezni in dobrote! Pravica ne more izravnavati vsega. Reveže boste vedno imeli med seboj. In kar pravica ne zmore, naj izravna ljubezen in dobrota, ki leči rane, lajša gorje, briše solze, oblači nage, napaja žejne, nasičuje lačne.

Okrog 50 milijonov je baje danes brezposelnih po vsem svetu. Koliko gorja, koliko solza, koliko trpljenja pomeni ta številka! Vsi ti hrepene po pravici do dela, po pravici do kruha in odeje. Ko bi vladala jasna pravica, bi gotovo tega pojava ne bilo vsaj v taki meri ne. Pa če pravica ne bi zmogla tega preprečiti, bi pa morala to storiti ljubezen in dobrota. In če hodi po zemlji danes armada in milijonov brezposlenih in lačnih, je to pač dokaz, da na svetu ni ne pravice, ne ljubezni.

In še po eni dobrini hrepeni človeški rod — po svobodi. Vsi smo otroci božji, bratje v Bogu med seboj. Bog je dal človeku največjo odliko: razum in svobodno voljo. Imamo svobodno voljo, da se svobodno odločujemo za dobro, za resnico, za pravico, za ljubezen in dobroto. Ni Bog dal proste volje, da se moremo svobodno odločevati za laž, krivico, in sovraštvo. Bog ljubezni in pravice je hotel, da bi človek rabil svojo svobodo le za dobro. A prišel je satan in je pokvaril človeka, da je izrabil svojo odliko svobodne volje za greh. In tako je to satanovo delo, da se svoboda izrablja v zlo.

Srečno novo leto! Molimo, da bi bilo srečno! Da bi objela vse narode luč božje resnice, da bi vsi narodi vzljubili pravico, da bi vsi narodi iskali ljubezni in dobrote. Da bi med narodi vladal Kralj miru, Luč in Resnica! Da bi vsi narodi molili in priznali Kristusa Kralja, Pravičnega in Svetega.

„Pa kaj morem jaz storiti k temu? En sam človek, ali en sam narod pač ne more izpreobrniti vsega sveta“, bo morda kdo vzkliknil Res je tako. Res je pa tudi, da narodi ne poznajo Resnice in ne Pravice, ker jo posamezniki ne poznajo! Za to če hočeš, da bi se približalo kraljestvo Kristusa Kralja miru in pravice, mora vsak najprej v svoji duši ustvarjati to kraljestvo.

Pri k nam Tvoje kraljestvo! V naše duše najprej! Pridi kraljestvo resnice, pravice, miru in ljubezni, bo srečno novo leto če bo v nas kraljeval Kristus Kralj.

Dr. J. Bezič.

Beseda o kat. akciji.

(Iz govora na I. zborovanju kat. akcije.)

Potreba in pogoj verske poglobitve s programom kat. akcije.

Boj za svetovni nazor zahteva danes versko izobražena in aktivnega kristjana. Samo tisti katoličan, ki je verziran in dobro poučen o Kristusovem nauku in prežet z duhom Kristusovim, res katoličan današnjega časa. V svetu, na cesti, v domovih pridigujejo nasprotniki sv. Cerkve na tisoč prižnicah s tisoči časopisov. Če čuje nasprotnik Kristusov, njegov prijatelj ne sme spati; če govori nasprotnik sv. Cerkve, njen ud ne sme molčati; če se nasprotnik pripravlja na boj, ne sme prijatelj Kristusov pustiti rjaveti svojega orožja.

Najbrže boste rekli, zakaj pa mi lajiki o tem premišljujemo in se razgovarjamo, saj imamo zato cerkve in duhovnike. — Ne mislite prav, če tako mislite.

Vsi smo poklicani, da utrjujemo in širimo kraljestvo božje na zemlji; vsak na svoj način, po svojih močeh. — Oblasti pa, ki jo je dal Kristus apostolom, da naj v njegovem imenu oznanjajo sv. vero in učijo nauk, da vladajo sv. Cerkvi in dele sv. zakramente, te oblasti nimamo vsi verniki, ampak samo oni, ki so prejeli posvečenje. Vsi jim pa moramo pri tem pomagati, vsak po svojih močeh in zmožnostih. Pa zakaj?

Ali ste pozabili, da smo bili na dan sv. birme vsi posvečeni za apostole? da smo vsi poklicani, da vršimo apostolstvo — in sicer ne apostolstvo v ožjem smislu, kot ga vrše duhovniki, ampak v širšem smislu (namreč, da pravemu apostolstvu bodisi duhovno, bodisi materijelno pomagamo). Vsi smo udje ene sv. Cerkve — in kakor so v telesu vsi udje v več ali manj tesni medsebojni zvezi in eden drugemu pomagajo, tako moramo biti tudi vsi udje sv. Cerkve duhovniki in lajiki, sami med seboj v tesni zvezi in si moramo med seboj pomagati.

Seveda ne gre samo za število vernikov, ki hočejo apostolsko delovati, ampak za duha, ki naj vse vodi.

Da delamo v pravem duhu katoliške akcije, to je apostolstva lajkov — moramo vedno in jasno gledati na cilj kat. akcije — apostolstva lajkov.

Namen apostolstva je čast božja. Bog hoče in želi laičkih apostolov, Bog hoče, da oživi nadnaravno življenje v naših bratih in sestrach v Kristusu.

Bog hoče to nadnaravno življenje utrditi in pomnožiti. Znova naj se obudi to življenje tam, kjer je zamrlo.

Cilj kat. akcije je čast božja in zveličanje duš.

Ta cilj mora imeti pred očmi tudi vsak laik. Da pa more temu cilju služiti, je potrebno da se sam izpopolnjuje in raste v krščanskih krepostih. — Stremljenje po apostolskem delovanju se ujema s stremljenjem samoposvečenja. Kdor reši svojega brata, rešuje svojo lastno dušo.

Katoliška akcija ne sme obsegati samo zunanjega dela. Katoliška akcija ni samo tehnično, mehanično delo brez duha. Tudi ni delo, ki ga opravljamo iz zgolj naravne ljubezni do bližnjega, radi splošnega človekoljubja itd. Ne, kat. akcija mora izvirati iz nadnaravnih motivov. Duha apostolstva ne smemo zamenjati s častihlepnim stremljenjem po slavi in priznanju. Marsikdo pomaga bližnjemu, ker hoče vzbujati pozornost, ker hoče priznanja, ker bi rad užival ugled in bi bil rad priljubljen.

Tò ni duh, ki naj vodi lajike v kat. akciji — to je samoljubje,

Pravi duh kat. akcije je nesebični duh Kristusov, ki je prišel, da reši brate. Duh kat. akcije je duh žrtve, nesebičnosti in odpovedi. Čim bolj se ta miselnost približa duhu Kristusovemu, tem bogatejša je in več sadu bo rodila. Kristus nas je odrešil s tem, da je dal za nas vse, da je dal za nas življenje. Apostol lajik mora pomagati in reševati in pri tem pozabiti nase.

Ne nam, Gospod, ne nam, ampak svojemu imenu dal čast! Ta duh mora navdajati vsakega laika apostola. V današnjem času moramo vedno posebno poudariti: „Iščite najprej kraljestvo božje.“ — Svet išče samo materijalne dobrine.

Kaj pomagajo vsi programi, vsi boji, vsi trenutni zunanji uspehi v razširjanju kraljestva božjega, če pa moči notranjega dušnega življenja opešajo in ginejo.

Prav nasproten je zato včasih uspeh, ki ga rodi delo tistih vernikov, katerih življenje ni v skladu z duhom, ki naj jih vodi — z duhom Kristusovim.

Iz pravega duha mora vzrasti vse apostolsko delovanje. Po čem se pač spozna pravi duh kat. akcije? Katere so glavne poteze apostolstva lajkov?

Apostolstvo lajkov sestoji iz 3 velikih demantov — I. apostolstvo molitve in žrtve pokore.

Molitev največja moč na svetu ker so brez molitve vsa naša prizadevanja ničeva. Zato je apostolstvo molitve in pokore najboljše potrebno. — Prosite in boste prejeli — kdor prosi, prejme — tako nas uči Kristus. Da je molitev uspešna, se ji mora pridružiti, jo mora spremljati žrtev.

II. apostolstvo dobrega vzgleda.

Že pogovor pravi: Besede mičejo, vzgledi vlečejo — to apostolstvo je dolžnost vsakega vernika. — Vsi moramo živeti tako, kakor nas uči Bog po sv. cerkvi. Zato je apostolstvo dobrega vzgleda lahko, ker se ujema z nalogo, ki jo ima vsak človek, je koristno, potrebno in samo po sebi umevno.

III. apostolstvo dejanja. To je najboljše in se deli v 1. pripravljalno apostolstvo. Če hočemo njivo obdelati, jo moramo najprej razorati. Zato je delo tega apostolstva, da natančno prouči duševno in materijelno stanje v župniji. 2. apostolstvo telesnega dela usmiljenja, katoliška karitas. 3. apostolstvo v izvrševanju duhovnih del usmiljenja. Apostolstvo v izvrševanju duhovnih del usmiljenja v župniji obsega širjenje dobre knjige, skrb za javno moralo, za pouk v veri, misijone, duhovne vaje, skrb za duhovniške in redovniške poklice itd.

Vsak mora v svojem stanu, med svojimi stanovskimi tovariši vršiti apostolstvo, vsak tudi v svojem ožjem domačem krogu. Vsi morajo in žene, fantje in dekleta, otroci in stari ljudje, vsi morajo apostolsko delovati.

Morda me boste vprašali: „Ali morem postati laički apostol? Ali niso moje moči preslabe za vse to?“ — Nihče ni preslab — samo odločne volje je treba.

Stori kar moreš!

Apostolstvo molitve, žrtve in dobrega vzgleda zmora vsak. Vsi brez izjeme moramo moliti, se žrtvovati, delati pokoro in dajati dober vzgled, da s tem delamo v duhu kat. akcije. (Vsi verniki pa ne morejo delovati praktično, kot laički apostoli. Vendar ni veliko izjem.) Delo v kat. akciji je tako raznovrstno, da se more vsak tu udeleževati.

Da pa ima delo vsakega posameznega uspeh, mora biti celokupno delo vseh lajikov enotno urejeno.

Ne bi bilo prav, če bi vsak na lastno pest vršil apostolstvo, bi veliko začel in veliko zopet opustil. Kakor prihajajo iz glave in možganov impulsi in direktive za vsak gib poedinega organa, prav tako mora vodstvo kat. akcije kot nekaka idejna centrala, voditi in urejevati vse delo v župniji. To vodstvo mora gledati na skupno delo in nasprotstva in da poišče nova sredstva in daje nove smeri.

Gospodov vinograd je velik — delavcev pa malo. Zato prav vsi na delo — vsak po svojih močeh in sposobnostih. Za apostolstvo se pa moramo najprej sami pripraviti in ne smemo pozabiti, da je versko-nravna poglobitev in izpopolnitev temelj lajiškega apostolata.

Uspeh apostolstvu lajikov je odvisen od nadnaravnega življenja lajikov in od gorečnosti, ki ga navdušuje, pa tudi od ljubezni in skupnega dela, ki ga vrše dunovniki in lajiki.

Vsak lajik naj ve, da je uspeh kat. akcije odvisen od njegove vneme in zvestega izpolnjevanja dolžnosti, ki jih je prevzel. Neuspeha je pa po večini kriva njegova mlačnost in nestanovitnost.

Dela je veliko — naše moči slabe, vendar ne omagujmo! S pogumom na delo. Saj nam bo Bog pomagal.

Naj končam s pismom sv. Pavla, ki ga nam bere sv. cerkev na prvo adventno nedeljo.

„Bratje! Poznate čas, da je že ura, da od spanja vstanemo. Kajti zdaj je naše zveličanje bliže, ko tedaj, ko smo vero sprejeli. Noč se je premaknila in dan se je približal. Odložimo dela teme in si nadenimo orožje svetlobe.“

Prof. Watzl:

Otroška priprostost.

Kako nekaj nepopisno lepega in sladko prisrčnega je pobožno počestčenje Deteta Jezusa v jaselcah!

Saj to je bila naša prva pobožnost, prva poezija ko-maj zavedajoče se duše, prvo veselje mladega srca, veselje, katero smo nevede občutili nad našo vero in njenimi prazniki, nad krščanstvom in njegovimi skrivnostmi. Ta pobožnost je bila vir čistega, neskajenega, zares nebeškega veselja, kakršno uživajo le angeli. In še po dolgih letih življenja se oglasi to veselje izpod večjega ali manjšega kupa razočaranj in bridkosti, prevar in bolečin, zmot in grehov; vsakopet se oglasi živahno, ko zazvone zvonovi sveto noč in vabijo k jaselcam.

Zakaj ne bi se povrnili nazaj k tej prvi mladi ljubezni in prvemu, jutranjemu veselju, k tako srečnemu raju naše mladosti? Res, zakaj ne? Kaj nam brani, kaj niso zadržuje?

Vzemite v roko evangelij, poiščite 18. poglavje sv. Mateja: poznate to zgodbo? Jezus postavi otroka v sredo med učence in jim govori: „Ako ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo.“ V teh besedah najdete odgovor na gornja vprašanja ter ključ do pravega božičnega veselja in božične sreče. — Pa odprite še 10. poglavje sv. Marka; v šolskih zgodbah je bil napis: „Jezus blagoslavlja otroke. Se spomnite? Tudi tisti pot govori Jezus prav slične besede: „Takih (otrok) je nebeško kraljestvo. Resnično, povem vam, (kako slovesno zatrjuje Učenik!): Kdor ne sprejme božjega kraljestva kakor otrok, ne pride vanje.“

Velike skrivnosti Včlovečenja razumeti nihče ne more, niti največji učenjak in veleum ne, a občutiti jo, veseliti se je more v tihi srčni sreči vsakdo (a tudi le samo oni) ki jo veruje s priprostostjo otroka. Stopimo v kraljestvo božjih resnic z otroško priprostostjo; vse drugače nam bodo peli božični zvonovi, vse lepše nam bodo sijale božje zvezde in veselje bo vladalo tudi v srcih, telesno in časovno starih.

Otroška priprostost. Otrok je vedno reven in ne-bogljjen, če tudi bo enkrat lastnik velikega bogastva: kot otrok je reven. Otrok je vedno podložen in v pokorščini: „Dokler je dedič nedoleten, se nič ne loči od sužnja, dasi je gospod vsega, ampak je pod varuhi in oskrbniki.“ Otrok je vedno odvisen od drugih ter navezan nanje, nič si sam ne more pomagati, prava podoba njega, ki se je odpovedal vsemu. — Vse to in tako je betlehemsko Dete, dasi je živi in vsemogočni Bog. Kakšen nauk nam, ki sanjamo o nekem „nadčloveku“, ki se samim sebi zdimo nepopisno vzvišeni nad vse in vsakega ter nočemo nad seboj nikogar, da, niti Boga ne; brez njega — tako trdi moderni svet — se izhaja in živi prav lahko. „Bosta kakor bogova“, ta velika laž satanova je premotila Evo, nam pa je še ostalo kot prežalostna dedščina, močno nagnenje k napuhu, ošabnosti, samoljubju in kar je še drugega podobnega pa ničvrednega v človeškem srcu. A dokler je srce polno tega duha, seveda ne bomo občutili sreče božičnega miru, pa naj bi tudi dejansko klečali pred Detetom. Ne glava, ne koleno, ampak srce se mora ponižati, da se človek hotoma in namenoma zave svoje revščine, nezmožnosti in popolne odvisnosti od Boga ter tudi odvisnosti od ljudi, kakor jo narekuje stan, služba in poklic.

Otroška priprostost. Priprostost so pokazali angeli, ki so se podvrgli bodočemu Sinu človekovemu od pravadnih časov ter, čeprav toliko odličnejši po naravnih darovih, ljudem niso bili zavistni sreče in časti, ki nas je doletela vsled Včlovečenja. Priprosti so bili betlehemiški pastirčki, kateri se niso prevzeli zaradi prikazni angela, ki so jo videli le samo oni, pač pa so na prvi poziv prišli k jaselcam ter se spet mirno vrnili k svojim opravilom. Priproste duše so bili oni plemeniti modri možje, ki so zapustili dom in svojce, šli pred Heroda brez strahu in brez vsake hinavščine, pa se tako ponižno in radodarno poklonili revnemu Detetu. Priprost je bil slednjič Sin božji, ki se je iz zgolj ljubezni brez ozira na našo vrednost, pripravljenost in bodočo hvaležnost ponižal ne samo do otroka, ampak celo do podobe grešnika, samo da bi nas pridobil — v svojo srečo? ne, v našo, časno in večno srečo.

S takim otroško priprostim srcem se moramo bližati jaselcam. Ljudje, zaljubljeni sami vase in ki iščejo le sebe, srca, ki ostanejo trda vspricho največje bede in pomanjkanje poleg sebe; taka srca, taki ljudje ne spadajo k jaselcam! In če že pridejo iz navade ali na ukaz ali komu na ljubo ali iz radovednosti; kakor bi kdo v prav napačnih akordih pel kako pesem, tako nevšečno in nevoljo vzbujajoče nesoglasje tvorijo pred božjim Detetom.

Jaselce in križ, Betlehem in Kalvarija, božič in vel. petek: molčeče a močne priče, kako Bog ljubi človeka, kako pa sovraži greh, pred vsem napuh in kar izvira iz njega. Kdor pa pride z odprtimi in ponižnim srcem, nehote čuti skrivnostno moč, ki vabi od greha proč in rahlo sili k Bogu, moč, ki ga čisti in dviga, ki olepšuje zemljo in slajša življenje, da ne obupavamo tudi v najhujših nadlogah in poskušnjah ne dobro vedoč: Bog je prišel iz nebes, da nas varno povede v nebesa.

Postanimo otroci v priprostosti srca in tako v resničnem, srčnem veselju obhajajmo božič ter preživimo božično dobo: to je vredno in dostojno pametnih kristjanov!

Lepo božično pismo.

Za božične praznike in novo leto si prijatelji pišemo voščila. To že več ali manj neka konvencionalnost in tako so tudi ta pisma nekam bolj konvencionalna. Letos sem pa prejel med drugimi prekrasno božično pismo, ki je nekaka ilustracija evangelskega duha, ki ga oznanjuje Gospod z onimi besedami: „Ako ne boste, kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. . . .“ Zato ga v odlomku priobčujem. Pisala ga je neka gospodična-vzgojiteljica, ki piše:

Pred nami so božični prazniki, in blagor nam, da prekine včasih kaj lepšega te zmešane, malopridne čase, kjer imajo besedo le še neznačajnost, denar in kriza. Božiča se vedno veselimo in imam to željo, da bi me božično veselje nikdar ne minilo. Zelo pogosto se spominjam majhnega dogodka. Bilo je v N., nekaj dni pred božičem. Z eno izmed koleginj sva šli zvečer po trgu N. Vse izložbe in izločnice so bile polne punčk, vozičkov, pajackov piškotov in druge vesele krame. Pri fari je zvonilo in meni je bilo tako božično prijetno . . . In omenila sem kolegini, da se zelo veselimo praznikov. Oh, meni je pa vsejedno, petek ali svetek, klobasa z zeljem, to je moja poezija, druge ne poznam. Beži, beži, se je zasmejala, tako malo dobrohotno od zgoraj, kakor se odrasli posmehujejo otrokom. Pa sem se res sama sebi zdela kakor otrok napram njej, ampak blažen otrok. Pomilovala sem jo, zdelo se mi je, da je revna, jaz pa bogata. In tako se mi še danes zdi. Ona je morala mnogo pretrpeti kasneje. Bog ve č kaj jo še spremlja tista „poezija“ . . .

V teh časih se večkrat spominjam tudi g. N. N. Tega moža sem vedno zelo cenila. O božiču je vedno sam delal zelo lepe in velike jaslice v spalnici blizu svoje postelje. Drugi smo jih hodili gledat in občudovat, on pa je prižgal svečke in je po cele ure tiho presedel na postelji, zatopljen v jaslice. Nenavadno za moškega in če celo za poslovnega človeka, kakor je g. N. N. Včasih je nam vsem po francosko izginil iz družbe. Nekaj časa smo ga čakali, na to smo ga šli pa iskat in klicat. A ni ga bilo. Končno smo ga našli pri jaslicah. Tiho je sedel tam in se ni zmenil za klicanje, In jaz moram reči, da sem ga radi tega še bolj spoštovala . . .

Vestnik kat. akcije.

Kakor je bilo poročano že v prejšnji številki je bil 20. nov. sestanek kat. akcije, kjer se je izvolil odbor. Dne 1. dec. ob 8. zvečer je bil prvi redni sestanek s sledečim programom: 1. Molitev 2. govor predsednika g. Dr. J. Beziča, o lajiškem apostolatu. Razvila se je živahna debata, kjer so bili stavljeni razni predlogi glede tem pri prihodnjih sestankih. 3. g. Dr. Simončič je govoril o sv. pismu, kaj vsebuje in kratko razdelitev knjig. Sestanek se je zaključil z molitvijo. — Drugi sestanek je bil v nedeljo 18. dec. popoldne ob 4. Gospa Dr. Bezičeva je podala „Nekaj misli o ljubezni kot vrednoti“, gospa Dr. Ambrožičeva pa pregled delovanja Vincencijeve družbe. župnik je prebral in razložil božične evangelije.

Z veseljem smo ugotovili, da se ljudje zanimajo za delo kat. akcije, kar se je najbolj pokazalo s tem, da je bila dvorana Ljudskega doma pri obeh sestankih nabito polna. Lepo je, da se zlasti mladina navdušuje za to stvar. Nadalje se bodo razpravljala razna sodobna vprašanja v luči vere. Dne 12. januarja 1933, ob 8. zvečer bo prihodnji sestanek, na katerega so vljudno vabljeni vsi, ki se zanimajo za naše delo.

Župnija Kranj.

Oznaniila za januar.

1. **Obrezovanje Gospodovo in Novo leto**, ob 6. sv. maša z enim, ob 10. peta sv. maša z dvema blagoslovoma. Pop. ob 2.30 pete litanije M. B. Shod za dekliško Mar. družbo.

2. **Praznik imena Jezusovega**, ta dan in v osmini se morejo prejeti popolni odpustki, ki se morejo nakloniti tudi dučam v vicah. Pogoji so: Prejem sv. zakramentov, navzočnost pri sv. maši in molitev v papežev namen.

6. **Razglašenje Gospodovo ali Sv. Trije Kralji**, ob 6. sv. maša z enim, ob 10. slovesna peta sv. maša z dvema blagoslovoma.

Na praznik Sv. Treh Kraljev je v župni cerkvi pri vseh opraviilih dopoldan in pop. **darovanje za župno cerkev.**

8. **I. ned. po Razglašenju Gospodovem, praznik sv. Družne**. Po vseh cerkvenih govorih pri dopoldanski službi božji se moli posvetitev sv. Družini. Pop. shod za žensko Mar. družbo.

15. **II. ned. po Razgl. Gosgod.**, služba božja po navadi. Pop. ura molitve za dekleta.

20. **Sv. Fabijan in Sebastijan**, ob 7. soseskina sv. maša v Čirčičah in ob 8. sv. maša na Pungratu mesto v župni cerkvi.

22. **III ned. po Razgl. Gospod.**, Pop. ura molitve za žene.

29. **IV. ned. po Razgl. Gospod.**, pop. ura molitve za moške.

Kronika.

Poročeni pari:

Štular Janez, čevljar, Premskovo 120, roj. 13. sept. 1909. in **Sušnik Ivana**, delavka, Premskovo 23, roj. 31. oktobra 1906, poročena 20. nov.

Kuhar Franc, sin kočarja, Srednja vas 37, roj. 9. okt. 1905 in **Rozman Angela**, Srednja vas 33, roj. 3. sept. 1911, poročena 20. nov.

Kokalj Lovro, sin posestnika in trgovca, Kropa 90, roj. 9. jan. 1901 in **Šink Jožefa**, poslovodkinja, Kranj, Kokriško predm. 41, roj. 8. aprila 1907, poročena 20. nov.

Haider Ivan, ključavničar, Huje 18, roj. 21. maja 1904., in **Šober Terezija**, kuharica, Klanec 20, roj. 30. aprila 1908, poročena 20. nov.

Oman Stanko, kleparski pomočnik, Kranj 5, roj. 16. sept. 1906, in **Žagar Frančiška**, Senčur 87, roj. 19. febr. 1910., poročena 27. nov.

Furman Josip, davčni uradnik, Radovljica, roj. 24. febr. 1904 in **Prax Marta**, hči delovodje; Kranj 3, roj. 5. jul. 1912, poročena 26. dec.

Umrli:

Brezar Ivan, sin delavca, Premskovo 117, umrl 3 dec.
Kuralt Ludovik, sin posestnika, Rupa 11, umrl 10. dec.
Luskovec Jožef, tesar, Premskovo 38, roj. 21. jul. 1880, umrl 12. dec.

Razno.

Nepoklicani apostoli begajo narod z raznimi letaki in brošurami in vabijo v svojo vero. Po hišah ponujajo in prodajajo neko prestavo sv. pisma, ki pa ni potrjena od cerkvene oblasti, pa tudi razne brošure, ki pod videzom pobožnosti begajo verno ljudstvo. Če izdaje sv. pisma nimajo potrdila cerkvene oblasti, ga verniki ne smejo knpovati in ne brati. Katoliški Slovenci imajo krasno slovensko prestavo sv. pisma, tako lepo opremljeno in v tako lepi slovenščini, da veliki narodi nimajo kaj takega, zato pač ni potrebe, da bi imeli in čitali kake prestave, ki niso potrjene od cerkve in ki imajo tako slabo slovenščino, da le pačijo naš jezik. Pravo in popolno sv. pismo se dobi v knjigarni Ilirija. Lepo bi bilo, če bi imela to najlepšo knjigo vsaka družina!

Leseni zimski cerkveni pod v župni cerkvi je letos ves nov. Stari je bil že 40 let star in že ves preperel. Napravil ga je dekan Mežnarč iz desk, ki so ostale od odrov, ki so se rabile ob priliki renoviranja župne cerkve pred 40 leti.

Vincencijevi družbi je daroval neimenovani dobrotnik Din 1500, ki so se porabili za nakup vola, ki se je razsela revežem za božične praznike. Nekaj dobrotnikov je darovalo za Vincencijevo družbo znatnejše zneske, kar poročamo v februarški številki.

Župnija Smartin pri Kranju.

Oznaniila.

1. jan. **Praznik obrezovanja G. — Novo leto.** B. služba zjutraj po navadi, ob 9. z blagoslovom; popoldan ob 2. ura molitve in litanije Srca Jezusovega. Zjutraj vesoljna odveza.
2. jan. **Sv. Ime Jezusovo.** — Ta dan in vso osmi-
no popolni odpustki pod navadnimi pogoji.
6. jan. **Praznik razglasenja Gosp. ali sv. Trije kralji.** Zjutraj in ob 9. B. služba z blagoslovom, popoldan ob 2. pete litanije M. B. Zjutraj skupno obhajilo, popoldan shod Mar. družbe.
8. jan. **Praznik sv. Družine.** Zjutraj B. služba po navadi, ob 9. z blagoslovom, popoldan ob 2. pete litanije M. B. in posvetitev družin sv. Družini.
15. jan. **II. nedelja po razglasenju.** B. služba po navadi, popoldan shod III. red.
17. jan. **Sv. Anton puščavnik.** Ob 8. v Stražišču soseskina maša. Od 18.—25. januarja se po sv. maši vsak dan moli predpisana molitev za zedinjenje krščanskih narodov s katol. cerkvijo.
21. jan. **Sv. Neža.**
22. jan. **III. nedelja po razglasenju.** B. služba po navadi.
25. jan. **Spreobrnjenje sv. Pavla.**
29. jan. **IV. nedelja po razglasenju.** B. služba po navadi.

Kronika.

Umrli:

10. decembra. **Anton Juvan**, vdovec, užitkar na Bregu št. 5. star 77 let.
16. decembra. **Valentin Eržen**, železniški uslužbenec v pok. v Zg. Bitinju št. 2. star 56 let.

Mrliški koledar za mesec januar.

1. jan. **Janša Ivan**, okrajni orožn. stražmojster v pokoju, oženjen, Kranj, K. p. 68; roj. 27. X. 1861; umrl 1. 1917.
Oman Avgust, mizar, oženjen, Kranj 29, rojen 26. VIII. 1879, umrl 1. 1918.
Jeršin Ivana, zasebnica, Premskovo 74, roj. 20. VIII. 1905, umrla 1. 1931.
2. jan. **Lokar Marija**, roj. Žerovnik, žena posestnika, Premskovo 11; roj. 2. 10. 1867, umrla 1. 1931.
3. jan. **Perčič Neža**, posestnica, vdova, Kranj, Kokr. pr. 61; roj. 9. I. 1837, umrla 1919.
Novak Jožef, delavec, vdovec, Premskovo 3; roj. 31. VII. 1848, umrl 1. 1927.
4. jan. **Petrič Stanislav**, vseučiliščnik; samski, Klanec 43; roj. 17. XI. 1903, umrl 1. 1924.
Omersa Ana, zasebnica, vdova, Kranj, Kokr. pr. 51; roj. 15. VII. 1871, umrla 1. 1924.
5. jan. **Pavlič Albertina**, šivilja, samska, Kranj, Kokr. pr. 11; roj. 9. IV. 1872, umrla 1. 1923.
Kavčič Ivan, čevljarški pomočnik, oženjen, Kranj 26; roj. 7. I. 1877, umrl 1. 1925.
6. jan. **Hrovatin Antonija**, vdova nadučitelja, Kranj 116; roj. 20. VI. 1840, umrla 1. 1921.
Dolinar Ivan, posestnik in cerkvenik, oženjen, Premskovo 35; roj. 4. V. 1872, umrl 1. 1926.
Petz Marija, vdova uradnika, Kranj 26, umrla 1. 1928.
7. jan. **Štular Janez**, usnjar, oženjen, Kranj 63; roj. 6. IV. 1879, umrl 1. 1929.
8. jan. **Urbanc Katarina**, roj. Sirc, vdova posestnika, Rupa 8; roj. 18. IX. 1849, umrla 1. 1926.
Pogačnik Marija, hči posestnika, samska, Klanec 13; roj. 17. XII. 1911, umrla 1. 1927.
9. jan. **Peternel Anton**, delavec in posestnik, oženjen, Čirčiče 3; roj. 28. V. 1862, umrl 1. 1923.
Žebre Marija, žena zidarja, Huje 16; roj. 19. IX. 1861; umrla 1. 1926.
Berlic Marija, posestnica, vdova, Kranj 21; roj. 12. XII. 1858, umrla 1. 1927.
Štirn Franc Bernard, vladni konceptni pripravnik, oženjen, Kranj 171; roj. 20. V. 1896, umrl 1. 1928.
10. jan. **Kokalj Primož**, zemljak, oženjen, Klanec 11; roj. 7. VI. 1860, umrl 1. 1917.
Jakofčič Marija, roj. Meglič, žena žand. narednika v pok., Kranj 47; rojena 2. I. 1865, umrla 1. 1931.
11. jan. — — — — —
12. jan. **Traven Margareta**, delavka, vdova, Kranj, Kokr. pr. 32, roj. 27. VI. 1858, umrla 1. 1918.
Poličar Helena, siromakinja, samska, Kranj 26; roj. 27. V. 1838, umrla 1. 1919.
Pušavec Elizabeta, dekla, samska, Premskovo 44; roj. 19. XI. 1874, umrla 1. 1919.
Pičman Lovrenc, posestnik, oženjen, Premskovo 57; roj. 16. VIII. 1848, umrl 1. 1923.
13. jan. **Kummer Rudolf**, uradnik v pokoju, samski, Kranj, Kokr. pr. 73; roj. 13. IV. 1846, umrl 1. 1921.
Šavnik Karol, lekarnar in posestnik, oženjen, Kranj 137, roj. 29. I. 1840, umrl 1. 1922.
14. jan. **Salberger Gregor**, čevljar, oženjen, Kranj 121, roj. 27. II. 1849, umrl leta 1917.
Štirn Ana, zasebnica, samska, Klanec 31; roj. 20. VII. 1855, umrla 1. 1921.
Windischer Alojzija, zasebnica, vdova, Kranj, 109; roj. 1. 1848, umrla 1. 1929.
Zupan Jera, roj. Grašič, žena krojača, Rupa 31; roj. 15. III. 1850, umrla 1. 1931.
15. jan. **Žankar Marija**, delavka, vdova, Klanec 14; roj. 15. VIII. 1849, umrla 1. 1924.
16. jan. **Eržen Marija**, žena krojača, Kranj 99; roj. 6. VIII. 1849, umrla 1. 1917.
Cvirn Marijana, delavka, omožena, Premskovo 20; roj. 14. XI. 1850, umrla 1. 1921.
17. jan. **Bukovnik Marija**, hči posestnika, samska, Rupa 40; roj. 3. X. 1897, umrla 1. 1921.
Lunar Egidij, siromak, samski, Čirčiče 11; roj. 1. IX. 1857, umrl 1. 1924.
Kralj Neža, delavka, samska, Premskovo 29; roj. 16. II. 1843, umrla 1. 1925.
Engelman Karol, kovač, Kranj, Sav. pr. 15; roj. 1. XI. 1846, umrl 1. 1931.
18. jan. **Šuštaršič Marija**, žena kolarja, Kranj 61; roj. 5. XI. 1850, umrla 1. 1924.
19. jan. **Jereb Marija**, služkinja, samska, Klanec 6; roj. 23. VIII. 1899, umrla 1. 1925.
Depoli Kristina, roj. Simon, vdova brivca, Kranj 118; roj. 9. VI. 1850, umrla 1. 1926.
Šavnik dr. Edvard, okrajni zdravnik v pokoju, Kranj 186; roj. 13. III. 1852, umrl 1. 1931.
20. jan. **Urdih Terezija**, žena posestnika, begunka, Premskovo 69; roj. 1. 1874, umrla 1. 1917.
Zeball Helena, posestnica, vdova, Kranj, Kokr. pr. 56; roj. 20. III. 1864, umrla 1. 1918.
Gorjanec Ivan, posestnik, oženjen, Kranj 125; roj. 16. VII. 1859, umrl 1. 1924.
21. jan. **Jezeršek Franc**, posestnik, oženjen, Klanec 4; roj. 29. III. 1842, umrl 1. 1920.
Šumi Avguštin, ključavničarski pomočnik, samski, Kranj 103; roj. 1. IX. 1902, umrl 1. 1922.
Modrijan Ludovik, uradni sluga, samski, Kranj 14; roj. 19. VIII. 1882, umrl 1. 1923.
Grašič Uršula, žena kolarja, Premskovo 85; roj. 29. XI. 1892, umrla 1. 1927.

- Umrl pa je škof v Gradcu dne 24. avg. 1597. Ko je čutil, da se mu dnevi življenja stekajo, je nadvojvodu Ferdinandu priporočil za svojega naslednika svojega dekana in generalnega vikarja Tomaža Chroena, kot „moža najvrednejšega za ljubljansko škofijsko stolico“, ako hoče vladar katol. vero na Kranjskem rešiti in ohraniti. Tomaž Chroen je bil povabljen na pogrebno slovesnost po škofu Tavčarju v Gradec. Tam mu je nadvojvoda na sv. Lukežev dan (18-10.) osebno povedal, da ga imenuje za ljubljanskega škofa.

⁴ Kapit. arh. l. c.